Nyilas Attila

A spermavadász

Évek óta nem kaptam hírt felőled,
már a legrosszabbakra gondoltam,
boltban láttál tőlem kötetet, ha igaz,
nem változott a telefonszámom,
földobogott szívem a hangodra,
akkori törzshelyemre ültünk be,
hagytad, hogy meséljek családomról,
majd megfogtad kezem (nem ellenkeztem),
mély értelműen a szemembe néztél,
és szokásos rámenősségeddel —
minek húzzuk az időt? — a lényegre tértél.
Mondd, hasonlóan azokhoz a nőkhöz,
akik peteéréskor kezdenek ki hímmel,
kinek génjeivel talán nem járnak rosszul,
és elég tartásdíjat lesz képes fizetni,
s esetleg alkohol vagy drog hatása alatt
ráveszik, hogy ne védekezzenek —
ám annyiban jogosan, hogy egykor
megígértem, bárhová vezessen utunk,
ha akarod, lehet majd közös utódunk,
mondd, azért jöttél? gyerekért jöttél?
Úgy másfél év múlva értesülhettem,
hogy fiad született valaki mástól,
több hajdani kedvesemmel szemben
te nem maradtál terméketlen,
örömömre, bár titkon kicsit fájt is —
igaz, jó „ép családban" felnőni,
de ha mélyen magamba nézek,
rátalálok a vágyra, hogy minden
valaha volt szerelmemtől legyen.